



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **H. L. A. A.**, narozený „X“,
státní příslušnost Irácká republika,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Obor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 2. 2021, č. j. X, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 62 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2021, č. j. X, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že se žalobci podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že se domnívá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a to zejména § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 53a odst. 4 a § 14a zákona o azylu. Žalobce připomněl, že doposud mu byla opakovaně doplňková ochrana prodlužována z důvodu nemožnosti vyloučit hrozbu vážné újmy kvůli probíhajícímu ozbrojenému konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Trval na tom, že situace v Iráku se nezměnila takovým způsobem, aby bylo možné v případě návratu do Iráku vyloučit hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy. Odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58, podle něhož původní důvody pro udělení doplňkové ochrany jsou zásadní při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a dále uvedl, že situace v zemi původu se od posledního prodloužení doplňkové ochrany nezměnila natolik významně a dlouhodobě, aby při návratu nebyl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy ve smyslu čl. 16 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice).

3. Žalobce se domníval, že žalovaný řádně nevyhodnotil informace z nashromážděných podkladů. Připustil, že od konce roku 2017 byl poražen „Islámský stát“ a v roce 2018 došlo k poklesu útoků, nicméně ze zprávy UNHCR z května 2019 vyplývá, že začátkem roku 2019 došlo k opětovnému nárůstu útoků Islámského státu. Podotkl, že v říjnu 2019 započaly v Bagdádu masivní protesty proti vládě, dle zprávy UNICEF o situaci v Irácké republice z února 2018 Islámský stát nadále pokračuje v zastrašování prostřednictvím útoků a dle zpráv OSN se mezi Irákem a Sýrií nadále pohybuje 20 000 – 30 000 bojovníků Islámského státu, po celém Iráku jsou rozesety spící buňky a v táborech vnitřně vysídlených osob probíhá aktivní rekrutování nových bojovníků. Odkázal i na další zdroje, podle nichž bezpečnostní situace v Iráku zůstává nejistá a může se zhoršovat. Přesídlení do jiné části Iráku vyloučil, neboť ostatní provincie jsou ještě nebezpečnější než samotný Bagdád.
4. Závěrem popřel argumentaci žalovaného, že jeho matka se chce vrátit do Iráku. V rámci pohovoru pod tlakem úředníka a tlumočníka sice uvedla, že se udělení doplňkové ochrany vzdává, přičemž tlumočník jí následně nadiktoval přesné znění vzdání se žádosti, avšak jeho matka se nemůže a nechce vrátit do Iráku, a proto podala proti zastavení řízení o její žádosti rozklad.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a popírá její oprávněnost, neboť námitky žalobce neprokazují, že porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný popsal dosavadní průběh správního řízení a zdůraznil, že v případě žalobce bylo přistoupeno k udělení doplňkové ochrany, neboť nebylo možné zcela vyloučit, že by žalobce nebyl v zemi původu vystaven hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v zemi původu žalobce. Žalovaný trval na tom, že v případě žalobce nastaly důvody pro odnětí doplňkové ochrany, neboť Irácká republika se již nenachází v situaci mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu, a proto žalobci v případě návratu do země původu nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, přičemž své závěry logicky a řádně v napadeném rozhodnutí zdůvodnil. Trval na tom, že nezpochybňoval, že v Iráku existují nadále určitá bezpečnostní rizika, avšak dospěl k závěru, že v případě návratu žalobce do země původu neexistuje hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Doplnil, že k teroristickým útokům dochází i v zemích Evropské unie a je těžké jim předcházet. Trval na tom, že neprodloužení doplňkové ochrany bylo vydáno v souladu se zákonem a připomněl, že institut doplňkové ochrany je institutem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dočasným, přičemž žalobci nic nebrání, aby si upravit svůj další pobyt na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), který obsahuje řadu pobytových právních institutů.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, a proto se má za to, že jej udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2014, č. j. X, ev. č. „X“, které nabylo právní moci dne 16. 6. 2014, byla žalobci podle § 14a zákona o azylu udělena ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na dobu 24 měsíců doplňková ochrana, a zároveň bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu mezinárodní ochrana neuděluje. Doplňková ochrana byla žalobci dvakrát prodloužena o dobu 24 měsíců, a to rozhodnutím ze dne 27. 6. 2016, č. j. X, které nabylo právní moci dne 14. 7. 2016, a rozhodnutím ze dne 3. 9. 2018, č. j. X, které nabylo právní moci dne 19. 9. 2018, s platností prodloužení doplňkové ochrany do 19. 9. 2020.
10. Dne 24. 8. 2020 podal žalobce žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany na území České republiky. V žádosti uvedl, že žádá o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu nebezpečnostní situace v Iráku. Dále uvedl, že mu bylo v zemi původu bezdůvodně vyhrožováno teroristickými milicemi. K žádosti připojil doklad o zajištění ubytování.
11. V rámci svědecké výpovědi v řízení o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 16. 12. 2020 žalobce uvedl, že měl problémy ve vlasti, neboť mu přišel od milice Ahl al-Haq výhrůžný dopis, v němž mu bylo vyhrožováno zabitím. Důvodem mohlo být, že je sunnita. Druhý den odjel z Iráku. V České republice žije na základě povolení k trvalému pobytu jeho bratr, dále zde žije jeho matka a sestra, kterým byla udělena doplňková ochrana. V případě návratu do země původu se nadále bojí výhrůžek, neboť tito lidé jsou v Iráku pořád, k žádné změně nedošlo. Dále uvedl, že má světlejší pleť a obyvatelé by si mohli myslet, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

je křesťan a působit mu potíže. Žije sám a finanční prostředky k zajištění životních potřeb získává prací v kebabu.

12. Žalovaný si dále jako podklad pro rozhodnutí vyžádal informaci Odboru azylové a migrační politiky o situaci etnických a náboženských menšin, bezpečnostní situaci a návratů ze dne 18. 3. 2019, informaci Odboru azylové a migrační politiky z června 2020 o bezpečnostní a politické situaci v Iráku, informaci Ministerstva zahraničních věcí v České republice ze dne 21. 7. 2020, č. j. X, o situaci sunnitského obyvatelstva, sektářském násilí ze strany šíitů vůči sunnitům, schopnosti iráckých státních orgánů chránit civilní obyvatelstvo před běžnou kriminalitou a schopnosti iráckých státních orgánů chránit civilní obyvatelstvo před aktivitami příslušníků proiráckých milic, zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2020 o dodržování lidských práv za rok 2019, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018, informaci Rakouského centra pro výzkum a dokumentaci o zemi původu a azylu (ACCORD) z dubna 2020 o šíitských milicích v Iráku, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 11. 3. 2020, č. j. X, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
13. Dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
14. Dle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu se doplňková ochrana odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňková ochrana není zapotřebí,
15. Dle § 53a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
16. Dle § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
17. K žalobcově námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a následného neudělení doplňkové ochrany soud uvádí následující. Soud předestírá, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46, dostupný na www.nssoud.cz).

18. Pro aplikaci § 14a zákona o azylu je třeba zkoumat, zda žalobce splňuje zákonem stanovená kritéria. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62 (dostupný na www.nssoud.cz), je k udělení doplňkové ochrany potřeba kumulativně splnit následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“ Žalovaný se při posuzování žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. zda žalobci hrozí v případě návratu do Iráku vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a předchozích žádostech žalobce založených ve správním spise, a dále z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce o prodloužení doplňkové ochrany žádá zejména z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v Iráku, v jehož důsledku se zhoršila tamní bezpečnostní situace. Dalším důvodem pak byly osobní problémy žalobce s šíitskou skupinou obyvatel, která mu vyhrožovala smrtí.
19. Soud uvádí, že v daném případě žalovaný pochybil, pokud dovodil, že u žalobce již pominuly podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu na základě nashromážděných podkladů. Je tomu tak proto, že soud shledal nashromážděné informace o zemi původu žalobce nedostatečné a neaktuální.
20. Podkladem pro vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, udělení doplňkové ochrany či prodloužení doplňkové ochrany musejí být podle § 23c písm. c) zákona o azylu přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany občanem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, dostupný na www.nssoud.cz, platí, že „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: *Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU*, Budapest, 2007)“, přičemž zastaralá je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74 (dostupný na www.nssoud.cz), taková zpráva, která „[o]bsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z informací, jejichž výčet soud uvedl v odst. 11 tohoto rozsudku. Většina těchto zpráv popisuje vývoj událostí v letech 2017 – 2019, ačkoliv žalovaný rozhodoval k únoru 2021. Nejaktuálnějším podkladem rozhodnutí byla informace Odboru azylové a migrační politiky z června 2020 o bezpečnostní a politické situaci v Iráku, v níž je uvedeno, že „[p]očátkem října 2019 vypukly v zemi masové protivládní protesty proti politické elitě a špatné ekonomické situaci. Protesty vyvolaly

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

politickou krizi a pokračovaly i k 7. květnu 2020, kdy byl novým premiérem zvolen Mustafa Kázimí. Irák se také stále častěji stává dějištěm konfrontací mezi Spojenými státy americkými a Íránem. Napětí vyvrcholilo v lednu 2020, kdy při americkém raketovém útoku nedaleko Bagdádu zemřel vlivný íránský generál Kásem Solejmání.“ Citovaná informace obsahuje zmínku o ozbrojených konfliktech probíhajících na území Iráku, avšak blíže je nekonkretizuje. Nicméně žalovaný měl informaci o tom, že na území Iráku může probíhat ozbrojený konflikt. Bylo na žalovaném, aby nashromážděnými podklady potvrdil nebo vyvrátil, zda na území Iráku probíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, což však žalovaný neučinil.

22. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazoval na skutečnost, že probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista byl již z pouhé přítomnosti na území Iráku vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, musí mít pro svá tvrzení důkazy, jež musí být součástí správního spisu. Žalovaný nedostal své povinnosti opatřit dostatečné množství aktuálních informací k situaci v Iráku, neboť vycházel ze zpráv, které popisovaly stav v letech 2017 – 2019 a několik vět textu z nashromážděných podkladů se vztahovalo k počátku roku 2020, přičemž žalovaný se zaměřil především na porážku Islámského státu, ačkoliv situace v Iráku rozhodně není stabilní, neboť Islámský stát nebyl jedinou tamní aktivní ozbrojenou skupinou. Žalovaný měl proto ověřit, zda se situace v Iráku v době jeho rozhodnutí nezměnila a není na místě důvody pro prodloužení doplňkové ochrany žalobce opětovně zvážit. Závěry žalovaného nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovedl, že se bezpečnostní situace v Iráku natolik zlepšila, že již není v případě žalobce důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tento názor zastává z důvodu neustále se proměňující situace v Iráku i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 390/2020-25 a ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 Azs 327/2020-24, oba dostupné na www.nssoud.cz).
23. Soud je tedy přesvědčen, že v daném případě žalovaný neučinil vše nezbytné tak, aby byl dle § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jeho závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobní námitky jsou v tomto směru oprávněné a logické.
24. S ohledem na shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
25. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 62 Kč za zaplacené poštovné. Jiné náklady žalobci v tomto řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. září 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)